

Tekstlesingar til påskenatt

1. 1 Mos 1,1-5; 1,26-2,3

I opphavet skapte Gud himmelen og jorda. 2 Jorda var aud og tom, mørker låg over djupet, og Guds ande svedde over vatnet. 3 Då sa Gud: «Det skal bli lys!» Og det vart lys. 4 Gud såg at lyset var godt, og Gud skilde lyset frå mørkret. 5 Gud kalla lyset dag, og mørkret kalla han natt. Og det vart kveld, og det vart morgon, første dagen.

26 Gud sa: «Lat oss laga menneske i vårt bilete, så dei liknar oss! Dei skal råda over fiskane i havet og fuglane under himmelen, over feet og alle villdyra og alt kryp som det kryr av på jorda.» 27 Og Gud skapte mennesket i sitt bilete, i Guds bilete skapte han det, som mann og kvinne skapte han dei. 28 Gud velsigna dei og sa til dei: «Ver fruktbare og bli mange, fyll jorda og legg henne under dykk! De skal råda over fiskane i havet og over fuglane under himmelen og over alle dyr som det kryr av på jorda.» 29 Og Gud sa: «Sjå, eg gjev dykk alle planter som set frø, så mange som finst på heile jorda, og alle tre som ber frukt med frø i. Det skal de ha å eta. 30 Og til alle dyr på jorda og til alle fuglar under himmelen og til alt som kryp på jorda, alt som har livsande i seg, gjev eg alle grøne planter å eta.» Og slik vart det. 31 Gud såg på alt det han hadde gjort, og sjå, det var svært godt! Og det vart kveld, og det vart morgon, sjettede dagen.

Så var himmelen og jorda fullførte, med heile sin hær. 2 Den sjuande dagen fullførte Gud det arbeidet han hadde gjort, og den sjuande dagen kvilte han frå heile det arbeidet han hadde gjort. 3 Gud velsigna den sjuande dagen og helga han. For den dagen kvilte han frå heile sitt arbeid, det som Gud hadde gjort då han skapte.

Bøn

Evige Gud, du skapte himmel og jord, liv og lys,
og du forma mennesket i ditt bilete.
Vi takkar deg for alt som blir til ved ditt ord.
Send din skapande Ande til liv og oppreising
for heile ditt skaparverk,
ved Jesus Kristus vår Herre.

Amen.

2. 1 Mos 7,1-5,17-18; 8,6-18; 9,8-13

Herren sa til Noah: «Gå inn i arka, du og heile huslyden din! For du er den einaste eg i denne tid har sett som er rettferdig for meg. 2 Av alle reine dyr skal du ta med deg sju par, hann og ho saman, og av alle dyr som ikkje er reine, eitt par, hann og ho saman, 3 og like eins av fuglane under himmelen, sju par, hann og ho, for å halda kvar art på

heile jorda i live. 4 For om sju dagar vil eg la det regna på jorda i førti dagar og førti netter og utrydda frå jorda alt som finst, alt eg har laga.» 5 Og Noah gjorde alt som Herren hadde pålagt han.

17 Då kom storflaumen over jorda i førti dagar. Vatnet steig og lyfte arka, så ho flaut opp frå jorda. 18 Vatnet fløynde og steig høgt over jorda, og arka dreiv omkring på vatnet.

6 Då førti dagar var lidne, opna Noah luka han hadde laga på arka, 7 og sleppte ut ramnen. Han flaug att og fram til vatnet hadde tørka bort frå jorda. 8 Så sende han ut dua for å sjå om det hadde vorte mindre vatn på jordoverflata. 9 Men dua fann ingen stad der ho kunne kvila foten sin, og vende attende til han i arka, for det stod vatn over heile jorda. Han rette ut handa, greip dua og tok henne inn til seg i arka. 10 Han venta sju dagar til og sende så dua ut att frå arka. 11 Då det leid mot kveld, kom dua til han. Og sjå, ho hadde eit grønt oljeblad i nebbet. Då skjøna Noah at det hadde vorte mindre vatn på jorda. 12 Og han venta endå sju dagar. Så sende han ut dua, og då kom ho ikkje att til han meir.

13 I det året Noah fylte 601 år, den første dagen i den første månaden, hadde vatnet tørka bort frå jorda. Då tok Noah taket av arka og såg ut. Og sjå, jordoverflata hadde tørka opp. 14 Den tjuesjuande dagen i den andre månaden var jorda tørr.

15 Og Gud tala til Noah: 16 «Gå ut av arka, du og kona di og sønene dine og svigerdøtrene dine med deg! 17 Alle dyra som er hos deg, alt som lever, både fugl og fe og alt kryp som det kryr av på jorda, skal du ta med deg. Det skal myldra av dei på jorda, og dei skal vera fruktbare og bli mange.» 18 Så gjekk Noah ut saman med sønene sine og kona si og svigerdøtrene sine.

8 Så sa Gud til Noah og sønene hans: 9 «No vil eg oppretta mi pakt med dykk og etterkomarane dykkar 10 og med kvar levande skapning hos dykk, både fuglar og fe og alle ville dyr som er hos dykk, alle som gjekk ut av arka, alle dyr på jorda. 11 Eg opprettar mi pakt med dykk: Aldri meir skal det henda at alt kjøt og blod blir utrydda av vatnet frå storflaumen. Aldri meir skal det koma ein storflaum for å leggja jorda i øyde.»

12 Og Gud sa:

«Dette teiknet set eg
for pakta mellom meg og dykk
og kvar levande skapning som er hos dykk
i komande slekter til alle tider:

13 Eg set bogen min i skyene,
han skal vera eit teikn på pakta
mellom meg og jorda.

Bøn

Allmektige Gud, du stoppa flaumen
og sette regnbogen i skyene,
som teikn på pakta mellom deg og alt levande.
Vi takkar deg for løfta som gjeld til alle tider,
og som gjev oss framtid og håp.
Ved Jesus Kristus, vår Herre:
Amen

3. 2 Mos 14,1-4; 10-31 15,20-21

Herren sa til Moses: 2 «Sei til israelittane at dei skal snu om og slå leir framfor Pi-Hahirof, mellom Migdol og havet! Framfor Baal-Safon, midt imot byen, skal de slå leir ved havet. 3 Så kjem farao til å seia at israelittane har gått seg vill i landet, og at ørkenen har stengt dei inne. 4 Eg vil gjera hjartet til farao ubøyeleg, så han set etter dei. Då skal eg visa min herlegdom på farao og heile hans hær. Og egyptarane skal kjenna at eg er Herren.» Dette gjorde israelittane.

10 Då farao nærma seg, såg israelittane opp og fekk auge på egyptarane som kom etter dei. Dei vart gripne av stor redsle og ropa til Herren. 11 Dei sa til Moses: «Fanst det ikkje graver nok i Egypt sidan du har ført oss ut i ørkenen for å døy? Kvifor har du gjort dette mot oss? Kvifor førte du oss ut frå Egypt? 12 Var det ikkje det vi sa til deg i Egypt: Lat oss få vera i fred, vi vil arbeida for egyptarane! Det er betre for oss å arbeida for dei enn å døy i ørkenen.» 13 Då sa Moses til folket: «Ver ikkje redde! Stå fast, så skal de få sjå at Herren frelser dykk i dag! For slik de ser egyptarane i dag, skal de aldri meir sjå dei. 14 Herren skal strida for dykk, og de skal vera stille.»

15 Herren sa til Moses: «Kvifor ropar du til meg? Sei til israelittane at dei skal dra vidare! 16 Du skal lyfta staven din og retta handa ut over havet og kløyva det, så israelittane kan gå tørrskodde tvers igjennom havet. 17 Sjå, eg gjer hjartet til egyptarane ubøyeleg, så dei set etter dei. Eg skal visa min herlegdom på farao og heile hans hær, på vognene og ryttarane hans. 18 Egyptarane skal kjenna at eg er Herren når eg viser min herlegdom på farao og vognene og ryttarane hans.»

19 Guds engel, som hadde gått føre Israels leir, bytte no plass og gjekk etter folket. Skysøyla som var framfor dei, flytte seg og stilte seg bak dei, 20 så ho kom mellom leiren til egyptarane og leiren til israelittane. Og skya kom med mørker, men lyste likevel opp natta, så dei ikkje kom innpå kvarandre heile natta. 21 Då rette Moses handa ut over havet, og Herren dreiv havet bort med ein sterk austavind, som bles heile natta, så havet vart til tørt land. Vatnet vart kløyvd, 22 og israelittane gjekk tørrskodde tvers igjennom havet. Vatnet stod som ein mur til høgre og venstre for dei. 23 Egyptarane sette etter dei med alle hestane, vognene og ryttarane til farao, og følgde etter dei midt ut i havet. 24 Men ved morgonvakta såg Herren ned på leiren til egyptarane frå eldsøyla og skysøyla, og han skapte forvirring blant dei. 25 Han låste

hjula på vognene deira så det vart tungt for dei å koma seg fram. Då sa egyptarane: «Lat oss rømme for israelittane! For Herren kjempar for dei mot egyptarane.»

26 Då sa Herren til Moses: «Rett handa ut over havet, så skal vatnet venda attende over egyptarane, over vognene og ryttarane deira!» 27 Så rette Moses handa ut over havet, og ved morgongry vende vatnet attende. Egyptarane rømde rett imot det, og Herren støytte dei midt ut i havet. 28 Vatnet vende attende og skylde over alle vognene og ryttarane i hæren til farao, som hadde følgd etter israelittane ut i havet. Ikkje ein mann overlevde. 29 Men israelittane gjekk tørrskodde gjennom havet medan vatnet stod som ein mur til høgre og venstre for dei.

30 Den dagen frelste Herren Israel frå handa til egyptarane. Israelittane såg at egyptarane låg døde på stranda. 31 Då dei såg det storverket Herren hadde gjort mot egyptarane, frykta folket Herren, og dei trudde på Herren og på Moses, tenaren hans.

20 Så tok syster til Aron, Mirjam, som var profet, ei tromme i handa, og alle kvinnene følgde etter henne, slo på tromme og dansa. 21 Mirjam song i veksel song med dei:

«Syng for Herren,
for han er høgt opphøgd,
Hest og ryttar kasta han i havet!»

Bøn

Gode Gud, vår kraft og styrke.
Vi prisar deg og opphøgjer deg,
fordi du førte folket ditt ut frå slaveriet i Egypt
og leia dei gjennom havet.
Takk for at du ved dåpens vatn frir oss ut av dødens makt
og reiser oss opp til det nye livet
med Jesus Kristus, vår Herre.

Amen

4. Jes 55,1-11

Kom, alle tørste, kom til vantnet!
De utan pengar, kom og kjøp korn og et!
Kom, kjøp korn utan pengar,
vin og mjølk utan betaling!

2 Kvifor bruka pengar
på det som ikkje er brød,
og arbeid på det som ikkje mettar?
Høyr no på meg,
så skal de få eta det som godt er,
og fryda dykk over feite retter.

- 3 Vend øyret hit og kom til meg,
høyr, så skal de leva!
Eg vil gjera ei evig pakt med dykk,
mi miskunn mot David står fast.
- 4 Sjå, til vitne for folka sette eg han,
til fyrste og herskar over folka.
- 5 Sjå, eit folkeslag du ikkje kjenner,
skal du kalla på,
eit folkeslag som ikkje kjenner deg,
skal springa mot deg
for Herren din Guds skuld,
Israels Heilage, som gjer deg herleg.
- 6 Søk Herren medan han er å finna,
kall på han når han er nær!
- 7 Den urettferdige skal venda seg bort frå sin veg,
ugjerningsmannen frå sine tankar,
og venda om til Herren, som vil visa miskunn,
til vår Gud, for han er rik på tilgjeving.
- 8 For mine tankar er ikkje dykkar tankar,
og dykkar vegar er ikkje mine vegar,
seier Herren.
- 9 Som himmelen er høgt over jorda,
slik er mine vegar høgt over dykkar vegar
og mine tankar høgt over dykkar tankar.
- 10 For lik regn og snø
som fell frå himmelen
og ikkje vender attende dit
før dei har vatna jorda,
gjort henne fruktsam og fått henne til å spira,
gjeve såkorn til den som skal så,
og brød til den som skal eta,
- 11 slik er mitt ord
som går ut or min munn:
Det vender ikkje tomt attende til meg,
men gjer det eg vil
og fullfører det eg sender det til.

Bøn

Heilage Gud, vi kjem til deg med lengt og tørste.
Du opnar vegen din for alle folkeslag.
Vi takkar deg for di miskunn
og for at du tilgjev dei som høyrer orda dine og vender seg til deg.
Ved Jesus Kristus, vår Herre:

Amen

5. Ordspr 8,1-8

Høyr, Visdomen ropar,
forstanden lyfter si røyst.

2 Visdomen stiller seg på toppen av høgdene,
ved vegen, der stigane møtest.

3 Ved portane inn til byen,
der folk går inn, ropar ho høgt:

4 Eg ropar til dykk, de menn,
mi røyst når ut til menneska.

5 Lær dykk klokskap, de urøynde,
få forstand i hjartet, de dårar!

6 Høyr, eg talar om det som er edelt,
frå leppene mine kjem ærlege ord.

7 Tunga mi talar sanning,
og leppene avskyr urett.

8 Kvant ord frå min munn talar om rettferd,
dei er ikkje svikefulle og falske.

Bøn

Rettferds Gud, visdomen ropar ut mot menneskets dårskap.
Vi bed deg, la din heilage Ande verka i oss,
så vi blir forma av di røyst og vitnar om di sanning.
Ved Jesus Kristus, vår Herre:

Amen

6. Esek 36,24-28

Eg hentar dykk frå folkeslaga, samlar dykk frå alle landa og fører dykk heim til dykkar eige land. 25 Eg stenkar reint vatn på dykk, så de blir reine. Eg vil reinsa dykk for all

ureinskapen og for alle avgudane. 26 Eg gjev dykk eit nytt hjarte, og ei ny ånd gjev eg inni dykk. Eg tek steinhjartet ut or kroppen på dykk og gjev dykk eit kjøthjarte i staden. 27 Og min Ande gjev eg inni dykk og gjer at de følgjer forskriftene mine, held lovene mine og lever etter dei.

28 Då skal de få bu i det landet eg gav fedrane dykkar. De skal vera mitt folk, og eg skal vera dykkar Gud.

Bøn

Livets Gud, dine lovnader varer frå slekt til slekt.

Frå alle folkeslag samlar du borna dine.

Skap i oss eit nytt hjarte og ei ny Ånd,

så vi følgjer viljen din

og tener deg i kjærleik.

Ved Jesus Kristus, vår Herre:

Amen

7. Esek 37,1-14

Herrens hand kom over meg. Ved Herrens ande førte han meg ut og sette meg ned i ein dal som var full av knoklar. 2 Han førte meg omkring mellom dei. Sjå, det låg ei stor mengd med knoklar utover dalen, og dei var heilt tørre. 3 Då sa han til meg: «Menneske, kan desse knoklane bli levande att?» Eg svara: «Min Herre og Gud, det veit berre du.» 4 Han sa: «Tal profetord over desse knoklane og sei til dei: Tørre knoklar, høyr Herrens ord! 5 Så seier Herren Gud til desse knoklane: Sjå! Eg lét det koma ånd i dykk, så de blir levande. 6 Eg fester sener på dykk, legg kjøt på, dreg hud over og gjev dykk andedrag så de blir levande. Då skal de kjenna at eg er Herren.»

7 Eg tala profetord, som eg hadde fått bod om. Sjå, eg profeterte, og det tok til å buldra og skjelva. Knoklane la seg inn mot kvarandre, knokkel mot knokkel. 8 Eg såg, og sjå! – det kom sener og kjøt på dei, og det drog seg hud over. Men ånd mangla dei. 9 Då sa han til meg: «Tal profetord til ånda! Menneske, tal profetisk og sei til ånda: Så seier Herren Gud: Kom, ånd, frå dei fire vindretningane og blås på desse drepne så det kjem liv i dei.»

10 Eg tala profetord, som han hadde bode meg. Då kom det ånd i dei, så dei vart levande. Dei reiste seg opp og stod på føtene. Det var ein umåteleg stor hær.

11 Så sa han til meg: Menneske, desse knoklane er heile Israelfolket. Høyr kva dei seier: «Våre knoklar har tørka inn, vår von er knust. Det er ute med oss!» 12 Tal difor profetord og sei til dei: Så seier Herren Gud: Sjå, mitt folk, eg opnar gravene dykkar og lét dykk stiga opp or grav. Så fører eg dykk til Israels-landet. 13 Mitt folk, de skal kjenna at eg er Herren når eg opnar gravene dykkar og lét dykk stiga opp or grav! 14

Eg gjev dykk mi ånd, så de blir levande, og lèt dykk finna kvile i dykkar eige land. Då skal de kjenna at eg, Herren, har tala og sett det i verk, seier Herren.

Bøn

Gud, vårt håp i liv og død.
Styrk di kyrkje ved din heilage Ande,
så Anden talar livets ord i dødens verd,
til dess du gir det tørre støvet ny kraft
og reiser oss opp på oppstodedagen.
Ved Jesus Kristus, vår Herre:

Amen

8. Rom 6,3-11

Eller veit de ikkje at alle vi som vart døypte til Kristus Jesus, vart døypte til døden hans? 4 Vi vart gravlagde med han då vi vart døypte med denne dåpen til døden. Og slik Kristus vart oppreist frå dei døde ved sin Fars herlegdom, skal vi òg vandra i eit nytt liv. 5 Har vi vakse saman med Kristus i ein død som er lik hans, skal vi òg vera eitt med han i ei oppstode som er lik hans. 6 Vi veit at vårt gamle menneske vart krossfest med han, for at den kroppen som er underlagd synda, skulle gjerast til inkjes og vi ikkje lenger skulle vera slavar under synda. 7 For synda har ikkje lenger nokon rett over den som er død. 8 Men er vi døde med Kristus, trur vi at vi òg skal leva med han. 9 Vi veit at når Kristus er oppreist frå dei døde, då dør han ikkje meir, for døden har ikkje lenger makt over han. 10 Døden han døydde, den døydde han for synda, éin gong for alle, men livet han lever, det lever han for Gud. 11 På same måten skal de rekna dykk som døde for synda, men levande for Gud i Kristus Jesus.

9. Mark 16,1-8

Då sabbaten var til ende, kjøpte Maria Magdalena og Maria, mor til Jakob, og Salome angande olje, for dei ville gå og salva han. 2 Tidleg om morgonen første dagen i veka kom dei til grava med det same sola rann. 3 Dei sa seg imellom: «Kven skal vi få til å rulla steinen frå gravopninga?» 4 Men då dei såg opp, fekk dei sjå at steinen var rulla til sides. Han var svært stor. 5 Då dei kom inn i grava, såg dei ein ung mann som sat på høgre sida, kledd i ein lang, kvit kjortel. Dei vart gripne av otte og undring, 6 men han sa til dei: «Ver ikkje redde! De leitar etter Jesus frå Nasaret, den krossfeste. Han er stått opp, han er ikkje her. Sjå her er staden der dei la han! 7 Men gå av stad og sei til læresveinane hans og til Peter: 'Han går føre dykk til Galilea. Der skal de få sjå han, slik han har sagt dykk.'» 8 Då gjekk dei ut att og rømde frå grava, skjelvande og frå seg av redsle. Og dei sa ikkje eit ord til nokon, for dei var redde.